

Bier, Bloed & Modder

een rugbyfanzine

DOWNLOAD
VERSIE

Jaargang 1, Nummer 2, Maart 2021

Jaargang 1, Nummer 2

'Als ik rugbypalen zie weet ik dat er beschaving in de buurt is. Al is het maar een dun laagje.'

De nieuwe Italiaanse trainer neemt zijn team mee voor de eerste training en vraagt zijn spelers om op hun normale positie te gaan staan. Verbaasd kijkt hij toe hoe ze zich allemaal achter de trylijn opstellen. 'Wat doen jullie nu vraagt hij?' 'We wachten tot de conversie wordt genomen.'

Mag er gelachen worden? Natuurlijk, er is geen beter vermaak dan leedvermaak. En net zoals de Italianen het eindeloze gezeur over de jaarlijkse uitbreiding van hun keukenla met de 'Wooden Spoon' met opgeheven hoofd aanhoren zo grijnst uw redactie van bloemkool- tot frommeloor bij de gedachte aan de zure opmerkingen over het hoge 3^e helft gehalte van Bier, Bloed & Modder. Maar ondertussen nam een aantal clubs wel een abonnement op vijf nummers zodat bij het openen van de natte horeca inclusief de clubhuizen er ruimschoots bier, mayonaise en andere trope over ons schotschrift gemorst kan worden aan de bar of op de WC.

Heb je tijdens de rugbyloze weekenden je zolder, (SM)kelder of ander archief doorgespit en heb je nog een leuk verhaal of idee voor Bier, Bloed & Modder? Schroom dan niet en neem contact met ons op.

Lichtpuntjes in duistere tijden zijn er zeker. Deze maand krijgen we de ontknoping van de 6 Nations, volgende maand gaat de Ereklasse in aangepaste vorm van start en voor het volgende nummer van *Bier, Bloed & Modder* uitkomt weten we of Nederland volgend seizoen in de Championship Poule van Rugby Europe speelt. Verdomd als het niet waar is, misschien dat we elkaar allemaal het tweede weekeinde van juni wel op Ameland treffen om de vieze nasmaak van Corona weg te spelen, zingen, dansen en natuurlijk spoelen met liters bier. Tot dan....

Veel leesplezier

Bier, Bloed & Modder wordt gemaakt door Redaktiekollektief 'The Odd-Balls';

Doedelzak, Goof, Paper Cut, Shitski en Sjaanèdt.

Medewerkers aan dit nummer: Admiraal, David Aitken, Dick Barton, Stephen Cooper, Lee Crook, Willem van Engeland, Bert Groeneveld, HP van Heusden, Iain Krysztofiak, Rocketman, Matt Roper, Ronald Rutgers, Gerard Schut, Robert Senior, Thommy van der Spaan, Ed Turner en Mike Weston

Tekening voorkant: Peer Retera (Retera Studio's)

Op onze Facebookpagina vind je allee foto's uit dit nummer: <https://www.facebook.com/The-Odd-Balls>

Redactieadres: BBMfanzine@gmail.com

Website: www.bierbloedenmodder.nl

Postadres: The Odd-Balls, P/a Bernhardstraat 46, 3248 AD Melissant

RC Dwingeloo, opgericht 1974

Op het rugbyveld van Dwingeloo, liggen mijn wortels, gras en zo.
Een rugbybal, grijs, glad, bekend.
Een hek een koffer op een fiets,
het zegt u hoogstwaarschijnlijk niets,
maar het is waar ik begonnen ben.
Die club, ik weet nog hoe het was,
lijntjes lopen uit de pas.
Elke zondag weer versleten
Verzamelen bij dokter voor...
en dan het dorp nog even door,
het is er toen al ingesleten.

Het is al weer twintig jaar geleden,
dat de eerste rugbypalen staan.
Ik was nog jong hoe kon ik weten,
dat dit nooit meer voorbij zou gaan.
We speelden strek eenvoudig toen,
en werden twee keer kampioen.
"Mies van Loon" met schorre keel.
Ja, ik weet wel, het gaat nu ook niet slecht, we zijn zelfs op de goede weg,
maar het maakt mij wat sentimenteel.
Elke wedstrijd vol talent,
bezemrace en bier gewend,
weer gewonnen, weer een stijve.
Die tijd van toen, die leeft nu voort.
Nog steeds de beste club van Noord,
en dat zal altijd zo blijven!

Het is alweer twintig jaar geleden,
dat de eerste rugbypalen staan.
Ik was nog jong hoe kon ik weten,
dat dit nooit meer voorbij zou gaan.
Ik was nog jong hoe kon ik weten,
dat dit nooit meer voorbij zou gaan.

Origineel 'La Montagne – Jean Ferrat (1964). Ferrat liet zich inspireren door het landschap rond Antraigues-sur-Volane in de Ardèche. Hij beschrijft het vertrek van jonge mensen naar de grote steden. Ze gaan op zoek naar spanning, feesten en de bioscoop. In die grote steden slijten ze vervolgens hun leven als ambtenaar of politieagent in hun flats in de grijze nieuwbouwwijken, en eten ze kip vol hormonen:

Wim Sonneveld had een grote hit in 1974 met de vertaling door zijn partner Friso Wiegiersma als 'Het Dorp'. In 2019 stond 'Het Dorp' op nr 25 in de Top 2000. De 'Dwingeloose' tekst werd in 1999 geschreven door Karel Dinkla in het kader van het 25-jarig bestaan van de club.

"Five pounds!" Het eerste bod is gelijk het startsignaal van een 'bidding frenzy'. Het is families hun eer te na om te verliezen van andere families op deze veiling. De portemonnees zijn getrokken en opgezweept door baldadigheid vliegen de biedingen over en weer. "Twenty pounds." "Thirty pounds!" "Fifty pounds.... Sold!" De kop is eraf. U begrijpt, ieder paard heeft z'n eigen dynamiek in te brengen. "One hundred pounds. Sold!" Verschillende tactieken passeren de revue: "A backs horse and a forwards horse" lijkt een veel gekozen strategie.

Bij een wel heel strak gekleed paard, dat briesend en parmantig voor de menigte galoppeert, controleert de veearts of het een hengst of een ruïn betreft. Van achter legt hij kortstondig maar kordaat - zoals hij al zo vaak deed bij andere paarden - zijn stevige werkhanden over het scrotum van het paard. Het paard hinnikt het uit en iedere omstander grinnikt het uit. Proestend staan de net geklede heren te genieten van absurdistisch schouwspel. Steeds meer mensen drommen samen rond de groep.

Ineens verschijnt de 'bobby' ter plaatse. Hij grijpt in en roept: "Oi oi oi, fellas, what's this?! We're not that into this kind of behavior here, in Edinburgh, grabbing each other's balls and such... When you're going into town tonight, I suggest you keep this nonsense to yourselves and act normal..!" Er valt een stilte. De groep lijkt even uit het veld te zijn geslagen door deze reprimande, die ergens zeer homofoob riekt. Nu al politie in het spel? En wat zei hij nou voor een vreemds? Een oplettend familiehoofd laat zich echter niet van de wijs brengen: "Fifty pounds for the police horse!" "Sixty pounds!" Een luid gejuich stijgt op uit de menigte. De ban is gebroken. De politieagent, die ziet dat er geen kruid gewassen is tegen dit ongebreidelde enthousiasme, druipt onverrichter zake af. De trip kan beginnen.

Shitski

Opmerking van de redactie: veel in dit artikel is gefingeerd, want: "What happens on trip, stays on trip."

DOOR(D)RAMMEN, RAMS RFC ZIJN TERUG EN HOE!

Halverwege de jaren '60 van de vorige eeuw begint het Eindhovense bedrijf Philips een computerafdeling in Apeldoorn. Dit trekt een breed gezelschap 'nerds' aan waaronder een aantal Engelsen. Om de sleur te breken wordt er aan verschillende sporten gedaan o.a. cricket, American football en voetbal. Maar de opkomst voor een partijtje wordt steeds minder. Als in de zomer van 1970 iemand een

keer een rugbybal meeneemt verandert de spelvorm én na enkele weken de opkomst. Op een veldje aan de Buys-Ballotstraat begint he t steeds meer een vorm aan te nemen en van het één komt het ander.

Op 30 oktober 1971 wordt voor het eerst een oefenwedstrijd gespeeld. Hoe internationaal het gezelschap is blijkt wel uit de samenstelling van het team: negen Engelsen, één Schot, één Ier, één Nieuw-Zeelander, één Amerikaan én een Nederlander, Chris Schaap. De tegenstander is het dan net opgerichte RC Wageningen, toen nog een studentenclub en omgekleed wordt er in een varkensstal. De dan nog naamloze Apeldoornaars, spelend in witte shirts met Amstel Bier reclame winnen met 8-34. Het enthousiasme leidt een week later, 6 december 1971, tot de oprichting van Rams Rugby Football Club in Café van Neck. Er wordt o.a. besloten tot het invoeren van een contributie van vijf gulden per jaar, die overigens diezelfde avond al verschillende keren geïnd moet worden om de drankrekening te voldoen.

De naam Rams wordt door Stu Morgan ingebracht. Hij speelde in Engeland voor Haywards Heath RFC wiens tweede team de bijnaam The Rams had. Een bevriende schilder Anton Verdu wordt bereid gevonden het logo te ontwerpen er is echter één probleempje. Verdu heeft nog nooit een ram gezien. Het dichtstbijzijnde wat hij gezien heeft is een lamsbout, maar gelukkig heeft een vriendin van één van de spelers ramshoorns in de garage hangen en zo krijgt de club alsnog haar logo.

Het valt nog niet mee om nieuwe en vooral Nederlandse spelers te vinden wat wel handig is omdat de 'buitenlanders' nogal eens voor werk afwezig zijn. Dick Barton heeft er een paar prachtige anecdotes over in zijn boekje 'The Apeldoorn Rams, Rugby and other odd Dutch sports'. Wildvreemde forse mannen in de kroeg zien zichzelf de volgende ochtend op een wedstrijdveld staan, de kroegbaas en zelfs de buschauffeur wordt opgesteld bij een tekort aan spelers. In het eerste seizoen worden vriendschappelijke wedstrijden tegen o.a. Be Quick (nu RC Groningen), Wageningen en 't Gooi gespeeld. Bij de thuiswedstrijd tegen Wageningen staat een aspirant lid te kijken. Hij voetbalt dan nog met zijn vijf zwagers voor het laagste team van de UVV Albatross uit Ugchelen, maar als Wageningen een speler te kort heeft wordt hem een shirt aangetrokken en wordt hij op nummer 8

gezet. Als hij tijdens de eerste ruck onderop ligt weet hij al dat hij zijn nieuwe liefde gevonden heeft. Zijn naam; Hans-Peter van Heusden, de man die later als trainer een zwervend bestaan langs vele clubs in Nederland zal leiden en aan het begin van de carrière van Tim en Sep Visser staat. Maar terug naar het begin van Rams RFC. Voor het seizoen '72-'73 wordt een team ingeschreven in de competitie. Een hoogtepunt in dit seizoen is de interland op 21 oktober 1972 tussen Nederland en Duitsland. Deze wedstrijd werd door de Rams georganiseerd in de toekomstige thuishaven, In augustus 1973 wordt het eigen clubhuis in gebruik genomen terwijl er een gemêleerd gezelschap expats meespeelt waaronder twee latere internationals voor Tonga, Filipe Huahulu en Sione 'John' Vaka, die Tropische Landbouw studeren aan de Hogeschool van Deventer. Eén van de jonge eigen spelers is Thomas van der Spaan. Thommy was wedstrijdschaatser en komt via de zomertraining op een veld naast de rugbypalen bij The Rams, hij zal later ene belangrijke rol voor de club gaan spelen.

Rams RFC 1974 Van link naar rechts boven: Gerard Biezeman, Aad van de Velde, Joop Linthorst, Hans Prein, Ron Zweedijk, Thomas van der Spaan, Klaas-Sjouke de Boer, Hessel Wubs Onder van links naar rechts: Willem Klein Klouwenberg, Bert Paalman, Dick Barton, John Vaka, Jim Herbert, Philipe Halahua, John Hulleman

Het seizoen '74 – '75 eindigde de Rams achter SRC Thor op de tweede plaats in de Eerste Klasse Noord. Dat jaar wilde Thor niet promoveren na een onvolledig seizoen en mochten de Rams na 3 jaar al naar de Ereklasse, net als DIOK trouwens. Maar ondertussen waren een aantal van de bepalende spelers verhuisd of overgeplaatst waaronder ook de smaakmakers uit Tonga. Rams RFC was verdeeld over de promotie en het bestuur drong bij de bond aan om het besluit ongedaan te maken maar dat was aan dovemans oren gericht. Het eerste jaar wisten de Knienenburgers (zo heet Apeldoorn tijdens Carnaval) nog 10e te worden na 3 overwinningen, één plek boven 't Gooi die puntloos degradeerden. Hessel Wubs is in dit seizoen de eerste Ram die voor het Nederlands team mag uitkomen. Maar het seizoen erop eindigen de Rams op de laatste plek en degraderen. Natuurlijk kent de club slechte jaren, in 1985 zijn er net genoeg spelers voor het eerste team terwijl drie jaar daarvoor nog drie teams in competitie spelen. Vanwege het internationale karakter van de spelers zijn de Rams veel op tour te vinden in het buitenland en dan vooral in het Verenigd Koninkrijk. Als ze in 1992 wederom op tour naar

“BEREDEN POLITIE”

Edinburg Airport (april 2019). Zestig mannen staan samengeklonterd voor het vliegveld. Samengepakt zoals dat alleen pre-corona kon: gewoon met z'n allen op een kluitje en een paar blikjes bier in de vroege ochtend. Geen vuiltje aan de lucht. Er gaat niets boven deze heren van een niet nader te noemen noordelijke rugbyclub. Zij staan aan het begin van hun jaarlijkse tour. Ze wachten op busvervoer.

Het thema dit jaar? Peaky (fucking) Blinders. Vijftig heren in driedelig pak met flatcaps en geelrode bretels zien er strak gekleed uit. Een imposante kudde rugbyers. Tien jongemannen vallen uit de toon; zij zijn voor het eerst mee op trip. Deze zogenaamde 'virgins' gaan verkleed als paard. De opletende kijker ziet zelfs een verdwaalde eenhoorn schichtig rondhuppelen. "Why are we waiting." De bus laat op zich wachten. Een moment van rust is doorgaans een mogelijk moment van opstand. Maar de tripie grijpt het moment aan om de traditiegetrouwe virginveiling hier vast te laten plaatsgrijpen. De ingedeelde families kunnen tijdens deze veiling virgins bemachtigen voor een bedrag dat ten goede komt aan de bierpot. En een paar virgins op tour is geen overbodige luxe. De families nemen ze onder hun vleugels (integreren kun je leren!) en krijgen in ruil daarvoor iemand die punten voor ze kan verdienen en bijvoorbeeld enkele tassen kan dragen. Handig.

(Medische keuring van paarden, ca. 1892 in kleur op FB)

De paarden worden opgelijnd en de heren gaan in hun families eromheen staan. De veilingmeester begint: "By the order of the Peaky (fucking) Blinders, I welcome you good gents to the annual horse auction. First horse up for bid is..." Zijn gebrekkig Engels wordt ineens ruw onderbroken uit de menigte. Een opletend familiehoofd roept: "As buyers we need to know the medical conditions of all the horses. Is there a doctor in?" Gelukkig reist er – zoals iedereen ongetwijfeld weet – een veearts mee. Hoewel de arts dus eigenlijk een weekend weg is, accepteert hij het verzoek uit de groep. Hij stapt naar voren, en zal ieder paard medisch goedkeuren en waarden alvorens deze ter bieding wordt gebracht.

Hij inspecteert ieder paard grondig voor de verkoop. En zoals altijd op trip: iedereen groeit in z'n eigen manier in een rol zoals die prettig voelt. Het ene paard laat schoorvoetend zijn tanden en hoeven controleren. Andere paarden draven als volleerde paradepaardjes voor de groep. Tot hilariteit van de omstanders. Van een afstandje staat een politieagent het geheel argwanend gade te slaan.

Uit Jan's Rugby Museum

Oud REL-Hooker Jan de Jong heeft zijn boerderij in West-Brabant deels ingericht als rugbymuseum. Een imposante verzameling beelden en beeldjes, postzegels, shirts, vlaggen, speldjes, boeken, vinylplaten, telefoonkaarten en nog veel meer sieren de muren, vitrinekasten, rekken en plafonds. Wij mogen van Jan wat pareltjes uit zijn collectie aan jullie tonen, met vaak een bijzonder verhaal.

Speciaal voor de WK in 2007 in Frankrijk ontwierp Peugeot de 207 en 307 IRB Rugby World Cup Editions. Met het logo van de WK binnen en buiten de auto, speciale vloermatten en deze iconische

hoofdsteunen. Aan de voorkant de Web Ellis Cup en achter de dichtgesnoerde rugbybal.

Bij Jan kwamen deze op een bijzondere manier in het bezit. Toen hij vorig jaar op vakantie was in Hongarije tikte hij puur uit gewoonte 'Rugby' in op Facebook Marktplaats. Er verschenen drie dingen: een shirt en een bal in Boedapest en deze hoofdsteunen in de buurt van Bonyhád. Dat bleek in de buurt en Jan sprong in de auto. De eigenaar bleek een slimme auto-onderdelenhandelaar die niets van de prijs van ca. € 25,- af wilde halen maar Jan betaalde het graag.

Op zoek naar een spiegel liep Jan zo'n 30 jaar geleden een antiekwinkel in Zevenbergen binnen. Dwalend tussen de opgestapelde meubels en prullaria zag hij in zijn ooghoek ineens dit beeld. Hij was meteen verkocht. Misschien liet hij het te duidelijk merken, want hij moest gewoon 600 gulden aftikken. En zo kwam Jan zonder spiegel

maar met een 60 cm hoog en 5 kilo zwaar beeld thuis. In 1997 is het beeld gevallen en brak het bij de knieën af toen er een spiegel, die gek genoeg heel bleef, op viel. Jan liet het beeld herstellen bij een restaurateur in Tilburg en toen hij het een paar jaar later liet taxeren zag niemand dat het ooit finaal in tweeën was gebroken. Overigens werd het beeld toen op € 700,- geschat een mooie investering dus.

Toen Jan en zijn vrouw Joke in 2007 op vakantie waren in Nieuw-Zeeland zagen ze in kledingwinkel in Christchurch een perfect afgietsel van hetzelfde beeld staan. Inderdaad de winkel verkocht ook rugbykleding. Tja, de (rugby)wereld is klein.

Als de corona-ellende eenmaal over is ontvangt Jan graag weer rugbyfanaten in zijn museum in Oudenbosch. Voor contact stuur een berichtje aan: jan@dejong02.nl

Engeland gaan wordt er een prachtig Tourbook met goudkleurige letters op de omslag gemaakt. Het boek is een zeer gewild item tegenwoordig dat zelfs in twee Rugbymusea ligt, namelijk bij het Eden-Park stadion in Auckland en één in de plaats Rugby zelf.

Dieptepunt

Elke club buiten de Randstad heeft te maken met spelers die in het westen gaan studeren en spelen en elke vereniging geeft en neemt spelers van dichtbijgelegen clubs. De Rams maken verschillende keren slechte tijden door, nadat trainers voortijdig opstappen en spelers naar o.a. de Pickwick Players in Deventer overstappen maar aan het eind van het vorige decennium lijkt het einde nabij. Verschillende clubs leggen rond die tijd het loodje zoals Diemen, Dongen, De Nieuwe Combinatie en Reeland.

Voor het seizoen 2008-2009 kunnen de Rams geen team meer inschrijven en bij de ALV van 2009 zijn maar 6 mensen aanwezig. Voorzitter Jan Westdijk moet melden dat er nog maar vijf spelende leden zijn, de bodem van de clubkas is in zicht en het bestuur is opgestapt. Hij stelt voor de handdoek in de ring te gooien. Dit wordt ternauwernood voorkomen en nadat één van de oprichters, Ed Turner, o.a. Thomas van der Spaan heeft gebeld dat er actie moet worden ondernomen besluiten zij de schouders eronder te zetten. Er wordt een feest georganiseerd waar over 2 dagen zo'n 500 mensen komen waaronder heel veel oud-spelers. Een inzameling zorgt voor een financiële injectie van duizenden Euro's. Nico van Hierden, voormalig speler van AAC en het Nederland Team gaat aan de slag met de senioren waarbij hij met de basis moet beginnen omdat de nieuwe spelers veelal rugbymaagden zijn. In 2010 worden er voor het eerst weer vriendschappelijke wedstrijden gespeeld terwijl o.a. Thommy van der Spaan achter de schermen bergen werk verzet. Ook HP van Heusden, alhoewel dan als trainer actief bij Hilversum, trekt zich het lot van zijn jeugdliefde aan en besluit de weinige jeugdspelers persoonlijk een mooi cadeau te geven en te motiveren toch te blijven trainen en spelen. Sander van der Horst is één van de drijvende krachten bij de jeugd weet een compleet, eigen Coltsteam te laten spelen dat in het volgende seizoen grotendeels doorschuift en samen met de overgebleven en teruggekeerde spelers ervoor zorgt dat Rams RFC terug zijn in de competitie. In 2011 kan er weer een seniorenteam worden ingeschreven en in 2015 worden de Rams kampioen in de 4^e Klasse Noord-Oost. Drie jaar later promoveren ze naar de 2^e Klasse Noord na kampioen in de 3^e Klasse te zijn geworden en vanaf seizoen 2018 – 2019 speelt er ook weer een Rams RFC 2 in de 4^e Klasse Midden.

In het lustrumjaar 2021 is de club zowel financieel als sportief weer gezond met eigen jeugdteams en een grote groep enthousiast trainers en begeleiders en twee seniorenteams in competitie. Wat Van der Spaan wel jammer vindt is dat het Oude Meesters team, The Rams Allstars uit elkaar is gevallen. Maar wellicht dat de nieuwe Veteranen Verzamel dagen voor een nieuw elan kunnen zorgen. Rams RFC zijn het bewijs dat met clubliefde en tradities een club niet ten onder hoeft te gaan na een aantal zware tegenslagen en zijn daarmee een voorbeeld voor andere clubs. Ze hopen dit jaar in de zomer hun 50^{-jarig} bestaan met de nodige feestelijkheden te vieren.

SEVENS IN KIEL

Tuuttuut, *tuut*, *tuut*

‘Met Hollywood’

‘Yo man, zit Tweak naast je?’

‘Ja toevallig wel. Hoezo dan?’

‘Dit weekeinde is er een 7’s-toernooi in Kiel. Zin om te joinen?’

‘Uuhhh, wat is 7’s?’

‘Maakt niet uit. Het is rugby, beetje zuipen, twee nieuwe boys van DIOK komen ook. Wordt teringgeil!’

‘Vo. Mooie dingen, pik. We zijn erbij!’

Twee dagen later, de Pikmobiel, 190 km/u op de Autobahn met versleten remmen vol in de ankers.

‘Kan die rotmof zijn Duitse pleuris Volkswagen niet op de rechter rijbaan houden? Wat een impotente hansworst.’

(Mac vliegt door de hele auto)

‘Zitten jullie trouwens nog een beetje lekker achterin?’

Aankomst vrijdagavond Kiel. Clubhuis leeggezopen, licht uitgedaan, Berlijns 7’s profteam wakker gesnurkt: Ready to go.

‘Balletje wijd!’

(Interceptie)

‘Putain, zut alors l’omelette du fromage!’

‘Mijn fout, Mika.’

Na een potje in komen, snappen de sjaarzen hoe het spelletje gaat. De volgende twee worden gewonnen, niet in het minst door de French Magician met een schitterende flick try. Het Gezelschap speelt nu voor de vijfde plaats...

Tegen de Britse Marine...

‘Bas, deze gasten hebben meer anabolen gespoten dan jij. Die matrozen lijken wel opgeblazen met een fietspomp.’

‘Ik zag dat ze ook als sinds 11 uur ’s ochtends pinten aan het downloaden zijn.’

‘Ketslam dus, die Britten.’

‘Daarnet hadden ze al een halve knokpartij op het veld ook.’

‘Het zou eens tijd worden dat er wat gebeurt.’

De Royal Navy had tijdens de Kieler Woche de H.M.S. Shite Boat aangemeerd en grootste arren van de stookruimte hadden blijkbaar een middagje verlof.

‘What did you say, motherf*cking c*nt?’

‘????’

‘Did you call me a f*cking *****?’

Een kleine vuisten- en woordenwisseling later bleek dat alles een klein misverstand was. De wedstrijd werd glorieus gewonnen door het L.S.R.G. waarmee de vijfde Engels-Nederlandse Oorlog beslecht was.

‘Faaaakkk, is het al zondag again?’

‘Kyle Barr, you drunken pisshead. What did we do last night?’

‘No idea, mate. But judging the size of my headache, it must have been pretty wild’.

Rocketman

(Uit het Lustrumboek L.S.R.G. 2020)

mensen die soms rondgingen, we zullen het nooit weten. Maar in 1994 wordt de huurovereenkomst eenzijdig opgezegd, aanvechten had geen zin. Opgehoepeld dan maar, we hadden die peddeletters toch niet nodig. “Maar die boten gaan we misschien wel missen” moet Marijn van der Velde gedacht hebben toen hij met het lumineuse idee kwam: “waarom dan niet een boot?”.

Met een ouderdag waar aandelen in de nog niet bestaande boot verkocht werden, en een aanvullende lening van Oranjeboom waren de financieën rond. De Diwo, de oude drugsboot, de toen 80 jaar oude klipperaak, was gekocht om een volgende stap in de loopbaan te zetten als clubhuis. Na tomeloze inzet van Jasper Kappen en Jasper Bakker, de Jaspers, kan in 1995 dan eindelijk de officiële doop plaatsvinden.

“De Voorwaarts” is ingehuldigd.

Een bewogen geschiedenis van 80 jaar op het water is wat, maar een clubhuis leeft echt. Het is de plek waar tradities ontstaan, vriendschappen gesmeed worden voor het leven en de derde helft beslecht wordt.

Neem zo de bar. Menig Thorlid en gast zal zich de eerste keer verwonderd hebben over de hoogte van deze bar. Dat is het resultaat van twee tweede-rijers die wel kunnen denken te weten hoe hoog een normale bar is. Behalve dat het een ideale bar is qua hoogte, kent deze ook nog een tweede doel: Barsjoelen. Met een aanloop van twee picknicktafels is het menig Thor gelukt om in vol adamskostuum het eind van de ingezepte bar te halen, of er af te lazeren. Dat laatste wat overigens lastig uit te leggen is bij de bloedbank als er gevraagd wordt waar de schrammen en sneeën vandaan komen als je gaat doneren.

Of een andere “badge of honour” waar de eeuwige roem mee gehaald wordt: de Sceptic

Tank. Weken aan rioleringsproblemen, meermaals de tank schoonmaken, het mocht niet baten, de sceptic tank bleef overstromen. Het is een ondankbare klus, een die wel gepaard gaat met eeuwige roem en medeleven van zij die het voor je gedaan hebben. Het is een tank van ongeveer 20 liter, het is groen, het is niet fris, en de pomp die alles overboord het gemeenteriool in pompt heeft een pompopening van ongeveer precies een golfbal. Vraag er vooral naar bij je volgende bootbezoek.

Dit is slechts een kleine greep uit het assortiment. Want de Stukabomber, het Plankkoppen, de 100HKP, de Palen, er is nog zo veel te vertellen, en dat doen we ook graag op de volgende bootavond.

Aadmiraal

VAN DRUGSBOOT TOT CLUBHUIS

De Voorwaarts, de Thorboot, het clubhuis van Thor, de boot van SRC Thor, of gewoon simpelweg: de Boot. Het iconische clubhuis dat geen huis is, maar een unicum in de rugbywereld. Iedereen die in Delft het genoegen heeft gehad het op te nemen tegen SRC Thor zal de wedstrijd wellicht vergeten zijn maar de boot niet. En iedereen die dit nog niet heeft mogen meemaken, de deuren staan hopelijk binnenkort weer open. Maar hoe is dat gekomen, een 106 jaar oude klipperaak als clubhuis?

Het jaar was 1915 toen in Hoogeveen Dirk Johannes Rijnvis de laatste hand legde aan de Risico, welke gebouwd was in opdracht van Hendrik de Wilde uit Zwartsluis. Met een zeil pronkend op haar ruim 25 meter lange casco heeft de Risico zes jaar gevaren alvorens zij voorzien werd van een 60pk sterke petroleummotor. Voorzien van een motor heeft zij vervolgens nog 30 jaar dienstgedaan voor Hendrik de Wilde, alvorens na tweemaal toe van hand gewisseld te zijn zij verlengd werd naar 32.8 meter. De Risico, die inmiddels de Jomi zou heten (hoewel deze naam niet lang zou beklijven), had haar uiteindelijke vorm bereikt.

In 1989 zou uiteindelijk het lot toeslaan. De Diwo, zoals het schip inmiddels heette, zou een aanvaring op het IJ hebben gehad. Deze aanvaring was

dusdanig heftig dat het schip niet langer dienst zou kunnen doen als binnenvaarder, maar haar geschiedenis zou er niet saaier op worden.

Geschaad door de aanvaring, ontdaan van de motor, en stuurloos zonder roerrijs zou de Diwo dienstdoen als woonschip. Tenminste, als je de belastingopgave mag geloven. Zoals binnenvaart bij Nederland hoort, hoort wiet dat ook. Dat dit schip stillag zou zeker niet betekenen dat er aan boord stilgezeten werd. Na een lange carrière als binnenvaarder zou zij een kortere maar mogelijk roerigere loopbaan hebben als drijvende hennepkwekerij. Als schip zou niemand verwachten dat er aan boord gekweekt werd, en indien nodig kon het schip verplaatst worden. Een 5 jaar lange carrière zou de Diwo zien eindigen bij de politievervaling, en daar kwamen SRC Thor en haar clubhuis eindelijk samen.

Maar hoe kwam SRC Thor nou bij die boot? SRC Thor is opgericht in 1963 de geschiedenis tot 1994 ga ik even niemand mee vervelen, we veranderde van naam, onze dames werden landskampioen, het was leuk. Niet iedereen was gediend van de rugbycultuur, en zo ook niet onze "huurbaas". In die tijd huurde Thor een borrelruimte bij de studentenroeiclub Proteus-Eretes. En of het nou kwam door het urineren in de gracht, het Gauloisesblauw-zwart verven van de prijzenkast, de naakte

De PRIJZENKAST

In deze rubriek staat telkens een trofee in de schijnwerpers. Dat kan nationaal, internationaal of gewoon regionaal zijn zolang er maar Nederlandse teams om spelen. Heb je een suggestie? Stuur maar door aan ons e-mailadres.

Dit keer, beginnen we met de prijzenkast zelf, en niet de minste, namelijk die in het Nationaal Rugby Centrum in Amsterdam. Jarenlang werden de verschillende trofeeën die door Rugby Nederland worden uitgereikt her en der gestald of verdwenen soms jaren. In 2013 werd het idee gelanceerd om een kast te maken om alle belangrijke bekertjes en trofeeën van Rugby Nederland in te bewaren. Helaas werd het idee door het ontbreken van financiën stopgezet. In 2015 kwam het idee weer ter tafel en werd er gezocht naar financiële middelen. George de Vries (AAC en Amsterdam 7's) wist twee financiers te regelen (SRPA en NRA, zie verderop) en Bert Groeneveld en zijn Bassets-maatje Henk de Heij (docent Houtbewerking op Teijlingen College, waar een aantal Nederlandse Internationals de klaslokalen onveilig maakten) maakten een ontwerp. Lokale ondernemers in Sassenheim en omgeving zorgden tegen kostprijs voor de materialen en toen kon Henk aan de slag. In de kast werd plaats ingeruimd voor 9 onderscheidingen:

- 1) Leo van Herwijnen Trofee: Beste speler van het jaar
- 2) Frans Henrichs Trofee: Beste jeugdspeler jongens
- 3) Jeanette Bakker Plaquette: Beste dame van het jaar
- 4) Denis Power Memorial Award: Landskampioen 7's
- 5) Looje LODje: Landskampioen Dames.
- 6) Hans van Swol Trofee: Beste Districtsteam
- 7) Herman van Broekhuizen Beker: Landskampioen Heren
- 8) Hans Brian Media Award: Voor journalistieke prestaties
- 9) Lisa Groenendijk trofee: Beste jeugdspeler meisjes

Boven de kast hangt dan nog de onderscheiding voor de Ambassadeur van Rugby Nederland. U mist de Henri van Booven Beker voor de Bekerwinnaar bij de Heren? Dat kan kloppen deze prachtige beker heeft een aparte vitrine in de Henri van Booven Conferenceroom. Aan de zijkanten kwamen 4 ovaal schilden te hangen met de namen van winnaars van de beste spelers bij de jeugd, dames en senioren en onder hangen schildjes met de naam van de winnaars van de Hans Brian Media Award.

Na 5 jaar was de klus geklaard. De onthulling van 'Het Prijzenkabinet' was zaterdag 17 maart 2018 in de aanwezigheid van:

- Stichting Leo van Herwijnen foundation
- SRPA: Stichting Rugby Promotie Amsterdam
- NRCA: Nederlands Rugby Centrum Amsterdam
- COP: Commissie onderscheidingen en Predicaten
- Voorzitter Rugby Nederland
- Directeur Rugby Nederland
- Henk de Heij

Het was een groot succes. Werkelijk bijna niemand vindt het prijzenkabinet mooi, eerder lomp en spuuglelijk, een groter compliment kan je niet krijgen in de rugbywereld.

LOOIE LODJE TROFEE

Landskampioen Dames XV

LOD in Looie LODje is de afkorting voor het *Landelijk Overleg Dames*. Deze commissie werd opgericht in 1980 en recentelijk nieuw leven in geblazen.

Looie LODje is rond 1982 door Jeanette Bakker geschonken aan het LOD en wordt sindsdien uitgereikt aan de Landskampioen bij de dames. De vrouwen van RC Wageningen hadden de primeur om haar in 1984 uitgereikt te krijgen na het eerste officiële competitiejaar.

Daarvoor was alleen een landelijk dames-toernooi gespeeld. Jeanette Bakker was de eerste vrouw die zitting nam in het bestuur van destijds

nog de NRB (Nederlandse Rugby Bond). Het huidige beeld is het showmodel van de oorspronkelijke Looie LODje die ongeveer 80 cm hoog was en zo'n 50-60 kg woog. Einde jaren '90 van de vorige eeuw is het origineel van de Looie LODje kapot gevallen en heeft het showmodel de taak van wisseltrofee overgenomen.

De stukken van de originele Looie LODje zijn bewaard gebleven en zijn als aandenken geschonken aan de damesteams die sindsdien landskampioen zijn geworden. Begin 20ste eeuw is Looie LODje een paar jaar geschilderd geweest in de SRC Thor kleuren, sky-blue en maroon. Gelukkig is na de verbroken hegemonie van deze veeljarige landskampioen Looie LODje in haar originele staat hersteld. Sinds 2013 heeft Looie LODje een veilige plek op het bondsbureau en sinds 2018 dus in 'Het Prijzenkabinet' van Rugby Nederland.

Doedelzak met dank aan Bert Groeneveld, Lid van de Commissie Bondsonderscheidingen en Predicaten

Naam: TimTat

Bijnaam: Doedelzak

Club: E.F.R.C. Eilanders

Sinds: 2016

Ex(en): RC The Bassets 2002-2017

Positie: Scrum-half (Hooker bij de oude mannen)

Funcitie nu: Voorzitter, scheidsrechter, speler, captain 3^e helft enz enz

Wanneer gezet: Juni 2017

Artiest: Rude 77 van Tattoo Eus en Rude 77 in Leiden

Ontwerp: Rude en ik

Waarom: Tijdens de Bassetstour naar Dublin in maart 2017 brak ik mijn kuitbeen vlak boven mijn enkel. Tijdens de wedstrijd tegen La Salle Palmerston RFC maakte ik een try-saving tackle maar vielen er twee voorwaartsen op mij. Terwijl ik op de grond lag riep de ref dat ik weg moest rollen, dat gaat lastig met een gebroken been en toen het niet

snel genoeg ging kreeg ik (mijn eerste) gele kaart. De laatste twee dagen van de tour liep ik met krukken door Dublin.

Detail: Bij mijn afscheid van Bassets 3, om mij verder op de Eilanders te storten, kreeg ik een tattoo-bon aangeboden waarmee deze prikschildering werd gezet door voormalig Bassets- flanker Ruud Wielinga, alias Rude 77.

Heb jij zelf een

bijzondere, rugbygerelateerde tattoo, of ken je iemand die dat heeft? Neem dan contact op met ons via BBMfanzine@gmail.com

Ja, ik neem die gok en neem een abonnement van 4 nummers op Bier, Bloed & Modder en betaal tien Euro's*

NAAM: .....

Adres: .....

PC & Plaats: .....

Land: .....

*Knip deze bon uit en stuur met € 10,- op naar:

*Bier, Bloed & Modder
P/a Bernhardstraat 46
NL - 3248 AD Melissant*

* Buiten Nederland 7 nummers voor € 15,- in verband met hogere verzendkosten

coaches, spelers en tegenstanders.

De band tussen BSN en hun spelers blijft behouden, rugbyën is ook netwerken voor ouders en spelers. Zo kwam Robert Senior zes jaar geleden nog in Voorschoten toen zijn zoon met het team van Cobham RC een oefenwedstrijd tijdens Pasen speelde,

Na het vertrek van Matt Roper had Alan Campbell de zware taak om het schip drijvende te houden. De Schot was zowel voorzitter als head-coach terwijl de school meer en meer ging tegenwerken. Het feit dat BSN als team niet meer deelneemt aan de ISST-toernooien zal daarbij zeker een rol hebben gespeeld. Het laatste jaar dat de school een team stuurt is naar een 7's toernooi in Portugal in 2017. Er speelt wel een Nederlands rugbyteam in de ISST-competitie maar dat zijn grotendeels spelers van de American en de International School met een paar spelers van de Britse School. Waar de club soms jaren achter elkaar van Mini's tot Colts het jeugdruddy in Nederland bepaalde en de eeuwige concurrent van HRC was daar raken de Voorschotenaren de laatste jaren aardig achterop. Finales zijn er sporadisch en dan nog alleen voor de Plate. Dat heeft deels te maken met het feit dat veel ouders van expats hun kinderen liever op de International School of de European School inschrijven die veel goedkoper zijn dan de wat elitaire opleiding in Voorschoten. Campbell begint in 2018 samen met wedstrijdsecretaris David Aitken gesprekken met clubs uit de buurt om naar een geschikte locatie voor trainingen te zoeken als het veld bij de school steeds minder ter beschikking van de rugbyers komt. Er wordt o.a. in Rijswijk, Voorburg en Wassenaar en bij clusterpartner Bassets getraind.

Als in 2019 ook nog eens een aantal spelers kiest om bij het dichtbijgelegen DIOK in Leiden te gaan spelen en er geen eigen juniorenteam ingeschreven kan worden ontstaat er een milde crisis. Ook vloeien er nog steeds geen inkomsten uit de verkoop vanuit de schoolkantine op zaterdag naar de club en zo raken de gesprekken in een stroomversnelling. Wanneer begin 2020 de school vanwege de Corona-maatregelen dichtgaat wordt de knoop doorgemaakt, er moet buiten de school worden getraind én gespeeld.

Het bestuur gaat doortastend te werk en aan het begin van het huidige seizoen is de BSN RC zelfstandig geworden van de school. Ze hebben met Wassenaar Warriors International Rugby Club een nieuwe naam en zijn een samenwerking aangegaan met SV

Wassenaar. Met de onni-vereniging delen ze niet alleen het veld en clubhuis maar het is ook dichtbij de Franse school waar veel spelers hun lessen volgen. De club heeft sinds de zomer een enorme instroom van vooral TBM-spelers gehad waardoor er nu per categorie 40 spelers zijn. En ook het aantal gecertificeerde coaches is het grootste van Nederland, namelijk 53. Hierdoor is de club verzekerd van een gezonde toekomst als ze haar vierde decennium ingaat.

BROTHERS IN ARMS

Het Franse rugby is met een opmerkelijke opmars bezig. De afgelopen 20 jaar was er veel kritiek op de Franse topclubs die voor veel geld de groten der aarde naar Parijs, Toulon en Clermont haalden, waardoor het eigen talent op de bank of in de D2 zat te verpieteren. Daar is een behoorlijke kentering in gekomen met U20-lichtingen die twee keer op rij wereldkampioen werden met prachtige open spel dat doet denken aan de 'French Flair' van de jaren '80 en '90.

En laat er nu net een magnifique, *oui oui*, boek zijn uitgekomen gewijd aan de spelers van die tijd. David Beresford is een Engelsman die van '85 tot '93 voor zijn werk in Frankrijk woonde en verliefd raakte op het land, de wijn, het eten en natuurlijk het rugby. Hij reisde het hele land door, speelde bij een aantal clubs en kreeg een droom. Hij wilde de hele rugbywereld zijn liefde voor 'la douce France' laten zien. In oktober 2017 benoemde hij zichzelf tot 'selector' en koos zijn helden, een coach en 32 spelers die hij wilde leren kennen en interviewen. Gedurende zijn reizen en gesprekken tijdens ongetwijfeld copieuze lunches en diners merkte hij de passie van de spelers over hun geboortestreek, de wijnen en de gastronomie en besloot dat zijn boek een bijbel over Frankrijk zou worden.

Beresford sprak met o.a. Jean-Pierre Rives, Philippe Sela, Marc Cécillon, Pierre Berbizier en natuurlijk Serge Blanco met 93 caps en 223 punten heel lang recordhouder als Frans international. Twee jaar later ligt het resultaat op de tafel. Omhooghouden om te lezen gaat zelfs de flankers en centers van tegenwoordig niet lukken. Het boek is 30 x 24 cm groot, 3,5 cm dik en weegt maar liefst tweeëneenhalve kilo! Het voorwoord is van Sean Fitzpatrick, voormalig All Black die uitgebreid terugkomt op 'The Battle of Nantes' in 1986 waar Wayne 'Buck' Sheldford's scrotum werd opengescheurd.

Brothers in Arms is een prachtig eerbetoon dat verplichte kost is voor alle liefhebbers van 'le French Flair'.

DE FLUIT EN DE MUNT

Elke vier jaar wordt de openingswedstrijd van het WK Rugby aangefloten met dezelfde fluit, the Gil Evans Whistle. En ook de toss van tevoren wordt gedaan met dezelfde munt, de Freethy Florin. Maar de beroemde fluit en munt zijn veel ouder dan het eerste WK in 1987.

Op de fluit staat een inscriptie 'Gil Evans England – New Zealand 1905'. En dus is de algemene overlevering dat de fluit door Gil Evans gebruikt werd op zaterdag 2 december 1905 toen hij de allereerste ontmoeting tussen de 'All Whites', Engeland en 'All Blacks' Nieuw-Zeeland liet beginnen op het veld van Crystal Palace. De 'tourists', ook bekend als 'The Originals' wonnen de wedstrijd met 0-15. Er doet echter ook een andere versie de ronde op het internet. Welshman Evans kreeg de Sterling Silver 'Acme Thunderer No. 58' na het drieluik wedstrijden van Cardiff RFC tegen Nieuw-Zeeland en Zuid-Afrika (1907) en Australië (1908) als bedankje van de thuisclub. Welke versie is nu waar?

Bier, Bloed & Modder vroeg het aan Stephen Cooper, schrijver van de internationale bestsellers *The Final Whistle* en *After the Final Whistle*. Beide boeken handelen over de rugbyers die in de Eerste Wereldoorlog hun leven waagden en heel vaak verloren op het slagveld. Cooper is zelf grotendeels verantwoordelijk voor het tweede verhaal maar heeft drie belangrijke argumenten;

- 1) Het is een volledig zilveren fluit met watermerk, ik denk niet dat een referee die bij zich zou hebben voor zo'n eerste wedstrijd. De All Blacks waren toen nog lang niet zo bekend als dat ze nu zijn.
- 2) Bovenop de fluit staat de inscriptie 'To Gil Evans Esq Referee' duidelijk dat het een gift was. Waarom zou iemand de fluit gekregen hebben voor de wedstrijd. De RFU (Engelse Rugby Bond) stond in die tijd bekend als een stel vreselijke vrekken. De bond stuurde hun internationals een rode roos die ze op hun eigen shirt moesten naaien. De shirts moesten ze zelf kopen. Waarom zou de bond dan een zilveren fluit cadeau doen voor een wedstrijd?
- 3) Aan de onderkant van de fluit, daar zijn nauwelijks foto's van, staan de drie jaren vermeld waarin Cardiff tegen Nieuw-Zeeland, Zuid-Afrika en Australië speelde. Dat dezelfde referee de drie wedstrijden floot was zeker toen veel belangrijker dan die eerste wedsstrijd in 1905.

ALWAYS PLAY THE WHISTLE !!

schoolboard drove me bloody nuts.' Krysztofiak vertrekt en verschillende coaches proberen de boel weer op de rit te krijgen. Rond 2010 beginnen ook veel ouders ISST belangrijker dan competitie te vinden maar de redding is nabij in de figuur van Matt Roper.

De huidige coach van HRC en Oranje U20 kwam in zijn thuisland Engeland uit voor het nationale U16 en U18 team, doorliep de Academy van de Leicester Tigers en speelde later voor de Royal Airforce. In 2007 verhuist hij naar Den Haag en gaat zijn zoon Tom bij de Benji's van BSN spelen. Matt wordt al snel vrijwilliger bij BSN en in 2010 wordt hij coach coördinator. Hij werkt samen met Iain maar ook met Hans Michels en op een gegeven moment heeft elk team van Turven tot Colts soms wel 6 trainers waarvan sommigen op hoog niveau hebben gespeeld. Dit vertaalt zich in 'back to back' kampioenschappen bij Mini's, Cubs en Junioren wat vaak tot frustratie leidt bij andere teams.

In 2010 neemt Roper de Mini's van BSN mee naar Leicester voor een jeugdtrip waar ze de wedstrijd Leicester – Bath kijken. Hier wordt ook de kiem gezaaid voor de Leicester Tigers Camps waar tijdens de herfstvakantie een gedeelte van de staf van de Leicester Academy een kleine week te gast is in Voorschoten. In eerste instantie zijn het vooral kinderen van de Britse School die deelnemen, maar al snel nemen jeugdspelers uit heel Nederland deel en het aantal deelnemers moet zelfs beperkt worden tot maximaal 150. Roper en anderen vinden het hun taak om hun rugbykennis niet alleen aan de kinderen van de Britse School door te geven maar ook aan de kinderen van andere clubs als dank voor het feit dat hun eigen kinderen kunnen spelen. Hierdoor raakt hij tenslotte ook bij de jeugdselecties van Nederland betrokken.

Leicester Tigers Kamp voor de Britse School

Eén van de spelers die onder Roper tot wasdom komt is Maliq Holden. De huidige prof begint op zijn 12e met rugby bij BSN en wordt achtereenvolgens met de Mini's, Cubs en Junioren kampioen van Nederland. Hij speelt voor Nederland Onder 17, 18 en 19 voor hij in Engeland gaat studeren aan de universiteit van Hartpury. Daar speelt hij voor het universiteitsteam waarmee hij twee keer kampioen van Engeland wordt en wordt ook geselecteerd voor het Engels Studententeam. Tevens komt hij uit voor Gloucester U18. Na het behalen van zijn diploma Sports Business Management tekent hij een profcontract met Hartpury RFC die in de Championship spelen, het één na hoogste niveau in Engeland. Later komt hij nog uit voor Bristol Bears A voor hij in 2018 tekent voor de Cornish Pirates in de Championship. Maliq kijkt met veel plezier terug op zijn tijd bij BSN en roemt de vriendschappen die hij maakte met

eerste ISST-toernooi in Parijs. “We hadden maar een paar keer samen getraind, de spelers kenden elkaar nauwelijks en we speelden tegen teams waarvan de meeste jongens al jaren samen speelden. We begonnen stroef maar werden steeds beter naarmate het toernooi vorderde. In de laatste wedstrijd scoorde ik 5 tries.” Schut zou later nog 6 jaar voor DSR-C uitkomen en ook een aantal interlands spelen met Nederlands Studenten team.

Eerste jeugdtrip naar Engeland, Lee Crook helemaal links

BSN groeide al snel in eind 1982 waren er al aparte Colts Junioren Cubs en zelfs twee Mini-teams. Ze hadden in die tijd nog geen ‘clubkleuren’ maar speelden in blauwe shirts omdat het op British Airforce leek, waar Crook vandaan kwam. De school had ook geen officiële kleuren, echter de school blazers waren ook blauw dus dat kwam goed uit. De huidige shirts in de kleuren oranje, bruin, zwart en wit stammen uit de tijd dat een Zuid-Afrikaan zijn zoons BSN-team sponsorde en de kleuren van zijn aftershave merk in de shirts verwerkte, dit was pas in de begin jaren '90.

Vanaf ca. 1992 wordt de BSN RFC een echte Nederlandse rugbyclub en kunnen ook niet-leerlingen lid worden. In die tijd en eigenlijk tot 5 jaar geleden speelde de oudste jeugd, de Colts, op zondag en dat was lastig voor BSN want hun velden op de school in Voorschoten waren niet toegankelijk op die dag. Daarom clusterde de club vaak met hun U18en soms andere teams o.a. met The Bassets uit Sassenheim In het seizoen 1998 – 1999 clusterden de Cubs van The Bassets al met BSN, ze wonnen alles en speelden zelfs een wedstrijd tegen Nederland U 14 die ze wonnen met 24-5. Mathijs van de Nouland, één van de drie Bassets spelers in de cluster, leerde niet alleen heel veel rugby maar ook sociaal gezien was het een leerzaam jaar waarin het team vriendschappelijk in Duitsland, België en Frankrijk speelde.

Ondertussen is Iain Krysztofiak Head coach van BSN geworden. De Engelsman begon in 1998 als speler/coach bij DIOK in Leiden en werd bij het wegbrengen van zijn zoon naar een training op de Britse school aangesproken of hij wilde meehelpen. Onder hem beleefde BSN gouden jaren, zo won het ISST-team voor het eerst sinds jaren het ISST-toernooi dat in Brussel werd gehouden. Krysztofiak is ook de bedenker van het CBS-Team, Combined British Schools, waarin de beste spelers van de Engels scholen het opnemen tegen Engelse Countyteams tijdens het laatste weekend van de 6 Nations. Maar de steun op school voor rugby en dan met name voor de Nederlandse competitie was erg onderhevig aan de passie van het schoolbestuur van dat moment. Bovendien beginnen steeds meer andere leraren zich ermee te bemoeien of zoals Iain zegt; ‘Too many Chiefs for the Indians.’ Ok de tegenwerking van de school werkt op zijn zenuwen. ‘The parents were great but the

Evans gaf de fluit vervolgens aan landgenoot Albert Freethy die er de finale van de Olympische Spelen in 1924 mee floot. Aan het Olympische Rugbytoernooi op de spelen in Parijs deden slechts drie landen mee; Roemenië, de Verenigde Staten en gastland Frankrijk. Dat was al één meer dan in de twee toernooien ervoor, Antwerpen 1920 en Londen 1908. Net als in 1920 stonden Frankrijk en Amerika in de finale. Voor 30.000 toeschouwers in het Stade Olympique van het ten noordwesten van Parijs gelegen Colombes waren de gastheren favoriet maar ook deze keer werden ze verrast en verloren 3-17. Omdat rugby pas op de spelen van Rio in 2016 in het programma werd opgenomen mocht Amerika zich al die tijd Olympisch Kampioen noemen. Fiji maakte daar een einde aan door hun eerste Olympische medaille ooit te winnen, goud, na Engeland met 43-7 te hebben weggespeeld in de finale. Omdat in Rio de Janeiro alleen 7's werd gespeeld mogen de Amerikanen zich feitelijk dus nog steeds en al bijna 100 jaar Olympisch Kampioen Rugby Union noemen.

Bij de tweede wedstrijd van Engeland tegen de Nieuw-Zeeland op Britse bodem, op 3 januari 1925, gebruikte Freethy dezelfde fluit om All Black Cyril Brownlie van het veld te sturen. Het was voor het eerst dat een speler tijdens een ‘test’ (een officiële interland) na de zijlijn werd verwezen. Dat gebeurde nog niet met een rode kaart want die werd pas in 1995 geïntroduceerd in rugby. Hier komen we de Freethy Florin voor het eerst tegen. Omdat Albert Freethy nog de twee captains Jock Richardson (New Zealand) en Wavell

Wakefield (Engeland) een munt hadden voor de toss schoot een supporter te hulp. Hector Gray, een Nieuw-Zeelander uit Dunedin ‘leende’ een florijs uit 1921 aan Freethy. Gray kreeg na afloop de munt terug en liet hem aan de ene kant graveren met een ‘Silver Fern’ en de andere met de ‘Engelse Roos’. De munt staat sindsdien bekend als de Freethy Florin. Het uitsluiten van Brownlie was ongeveer de enige smet op de trip van het touring team dat als ‘The Invincibles’ de geschiedenis in zou gaan. Ze wonnen alle 32 wedstrijden van hun tour waaronder de 4 testmatches tegen Ierland, Wales, Engeland en Frankrijk.

Freethy gaf de Gil Evans Whistle later aan Stan Dean, manager van The Invincibles. Nieuw-Zeeland vergaf de als zeer geziene referee bekendstaande Freethy uiteindelijk en Dean doneerde de Gil Evans Whistle aan het New Zealand Rugby Museum in Palmerston North bij de opening in 1969.

Hector Gray doneerde de Freethy Florin in 1973 aan hetzelfde museum.

Beide worden alleen nog gebruikt voor de openingswedstrijd van het WK. De enige uitzondering was het WK 2015 in Engeland. Dat is opmerkelijk want de Acme Whistle wordt geproduceerd door J Hudson & Co uit het Engelse Birmingham. De RFU weigerde de Freethy Florin naar zeggen omdat Heineken een reclamefilmje voor de WK had met een munt die opgegooid werd. De 'Florin' werd als iets ouderwets gezien. Geld voor traditie, bah!

Stephen Berg, directeur van het New Zealand Rugby Museum was zo vriendelijk om voor dit artikel een foto van de onderkant van de fluit, mét de inscriptie van de drie wedstrijden in Cardiff op te sturen. Vreemd is wel dat op hun website het verkeerde verhaal over de fluit staat.

De scheidsrechter die na 1925 voor het eerst de Gil Evans Whistle en Freethy Florin mocht gebruiken was de Australiër Bob Fordham die op 22 mei 1987 de eerste wedstrijd op een WK Rugby aanfloot.

Openingswedstrijden WK Rugby

1987	Nieuw-Zeeland - Italië 70-6
1991	Engeland – Nieuw-Zeeland 12-18
1995	Zuid-Afrika – Australië 27-18
1999	Wales – Argentinië 23-18
2003	Australië – Argentinië 24-8
2007	Frankrijk – Argentinië 12-17
2011	Nieuw-Zeeland – Tonga 41-10
2015	Engeland – Fiji 35-11
2019	Japan – Rusland 30-10

LULLIG

Tijdens de tour van The Dukes naar het Ierse Belfast, ongeveer 20 jaar geleden, hadden Cocky 'dan maar kapot' van Zon en ik ons even afgezonderd. We besloten even samen te praten in een vlakbij gelegen pub. Enfin, we zitten daar aan een pint, komen er twee jonge dames uit Amerika bij ons zitten. Op een gegeven moment vroegen deze dames naar onze naam. Cocky - zo eerlijk als hij is - zegt: "my name is Cocky". De dames draaiden naar mij en vroegen "and what is your name?". Dus ik zeg "my name is Dick". De dames reageerden "no way", ze draaiden zich om en verlieten de pub. Dat was natuurlijk Cocky's schuld.

Dick (The Dukes)

DE JEUGD HEEFT DE TOEKOMST

Deel 2: BSN, opkomst, verval en herrijzenis van een instituut in jeugdruddy

Zo'n 50 jaar geleden stond jeugdruddy nog in de kinderschoenen. Er was sprake van 'Junior' rugby, waarmee de Onder 18 werden bedoeld, maar pas vanaf het seizoen 1974 – 1975 werd er voor het eerst competitie gespeeld door Mini's,

Cubs en Junioren nadat er in Wales mee geëxperimenteerd was. Het zou nog een paar jaar duren voordat er een unieke club in Nederland lid werd van de bond, namelijk de BSN RC, voluit British School in the Netherlands Rugby Club.

Mark Wynn begon in 1976 voor het eerst met rugby op de Britse school, toen nog gevestigd in Den Haag. De focus echter bij de gymnastieklessen lag nog op voetbal omdat de school onderlinge wedstrijden tegen de Amerikaanse en Duitse scholen in Den Haag speelde. Wynn's passie lag echter bij rugby en toen Lee Crook in 1978 de eerste gymnastiekleraar werd op de Britse School begonnen ze samen te bouwen aan wat later een vaste waarde in jeugdruddy zou worden. Aanvankelijk was er geen veld bij de school om op te trainen en week men uit naar Noordwijk. Hier werd getraind op het veld waar de jeugd van nog zo'n bijzonder club trainde, RFC Estec, de club van de Nederlandse tak van de European Space Agency. Veel kinderen van expats die zelf op hoog niveau rugby hadden gespeeld in hun thuisland en Crook borduurde daarop voort. Lee speelde zelf rugby voor Te Werve, de club uit Rijswijk waar veel personeel van Shell werkte en hij begon actief te werven om jeugdteams te kunnen vormen. Ook op de school zelf werden sportieve leerlingen als het ware naar de trainingen gecommandeerd door Crook. Eén van hen was Robert Senior, toen 14 jaar oud. Senior, later CEO van het beroemde reclamebureau Saatchi & Saatchi, kan zich nog goed herinneren hoe de nieuwelingen soort militaire hindernis training kregen. Bij zijn eerste echte training werd hij tegen een hele lijn oudere jongens gezet en verteld dat hij ze allemaal moest tackelen. 'We learned rugby the hard way. Eerst dacht ik die vent is gek, maar even later dit is gewoon té gek.' Robert zou als scrum-half uiteindelijk maar twee jaar voor BSN spelen. Aanvankelijk concentreerde BSN zich vooral op wedstrijden in het kader van de International School Sports Tournament (ISST) waar scholen uit Wenen, Parijs, Brussel en Londen aan meededen. Dit was ook omdat de tegenstand in Nederland vrij zwak was met uitzondering van de eeuwige rivaal HRC.

Voor het ISST-team van BSN speelden trouwens ook kinderen die op de Britse School les hadden maar bij Nederlandse clubs hun clubruddy speelden. Eén van hen was Gerard Schut. De talentvolle 2e rijer van HRC kwam uit voor Klein Oranje en Jong Oranje. Hij herinnert zich nog goed hoe hij het 1e BSN-team in 1981 leidde tijdens hun